

הסופגניות

מאז ומעולם, זליג אהב את חג החנוכה במיוחד, ולא רק בגלל הסופגניות והלביבות והנרות. שכן היה משהו באווירה, בשמונת ימי החג, שגרמו לזליג להיות מחויך ושמח כל אותם ימים.

אלא שבאותו יום, בערב נר שלישי של חנוכה, זליג היה מאושר יותר מהרגיל, שכן הוא הצליח להשיג קופסא שלמה של סופגניות מאובקות באבקת סוכר שכבר נמס, ברבע מחיר. אומנם היו אלו סופגניות שנותרו במאפיה מהלילה הראשון של חנוכה והערב היה זה נר שלישי, אבל בדיוק בגלל זה הם נמכרו ברבע מחיר.

בכל מקרה, לדעתו של זליג ושל רוב האנשים בעולם, קצת חימום קל, פיזור אבקת סוכר בנדיבות והוספת ריבה אדומה, יעשו עם הסופגניות הללו פלאים.

לפיכך בחצות הלילה בדיוק, התגנב זליג בדממה למטבח והושיט את ידו לקופסא מלאת הסופגניות שהוא הסתיר מבעוד מועד מעל למקרר, כדי שהילדים לא יראו ויבקשו גם.

באותה עת, בחצות הלילה במטבח, מסביב הכל היה חשוך ואפל וזליג ציפה להרגיש את מגע הבצק האפוי והשמנוני בידו, אלא שבמקום זאת, הוא הרגיש במגע פרוותי הנלפת תחת ידו וקולו הפך לצווחה חנוקה.

"אבאל'ה".

וכך, כשרעייתו של זליג הדליקה את האור במטבח לשמע הצעקות. נגלה לעיניה זליג אוחז בידו של אנטיוכוס הקוף וצורח.

"מה קרה", היא שאלה המומה.

"אה, זה אתה", נפנה זליג לעבר אנטיוכוס בתמיהה לאחר שנדלק האור, "מה אתה עושה במטבח בחצות הלילה?"

"מה שאתה עושה פה", השיב לו אנטיוכוס, הקוף המדבר שזליג מצא ברחוב לפני שנים, "באתי לאכול סופגניות".

"ואיך ידעת שיש פה סופגניות", תהה זליג. שכן הוא נכנס באמצע היום בחשאי עם הקופסא של

הסופגניות והניח אותה מעל המקרר לאחר שהוא ווידא שאיש לא צופה, ואף כיסה את הקופסא בערימת מגבות.

"זה בגלל חוש הריח שלנו", השיב אנטיוכוס, "יש לנו, לשבט שלי, חוש ריח מפותח במיוחד, חוש ריח שידוע בכל אפריקה".

"חוש ריח מפותח שידוע בכל אפריקה?" תהה זליג, "אבל להריח שהגרביים שלך עם ריח חמוץ, אתה לא מריח אף פעם?"

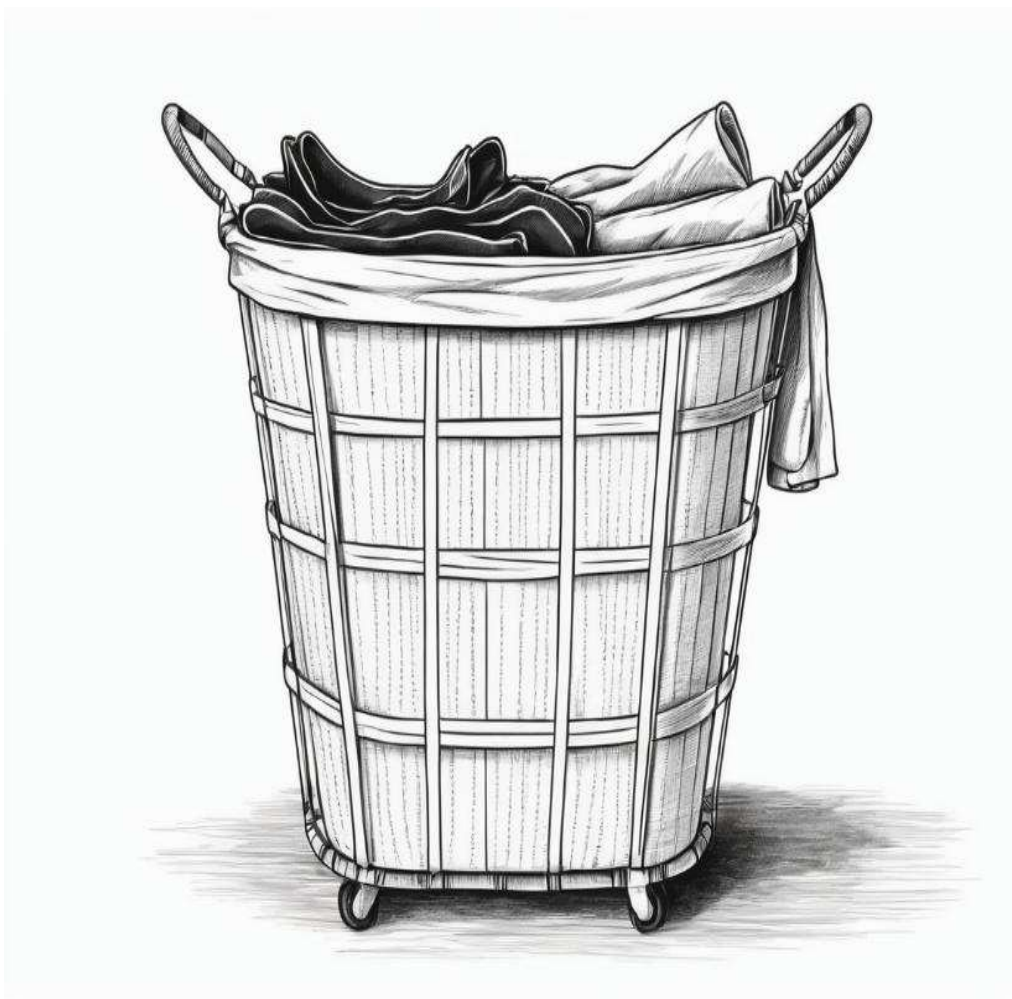
"אני מריח", השיב אנטיוכוס.

"אז למה אתה לא מחליף אותם?" שאל זליג.

"אני מחליף", השיב לו אנטיוכוס.

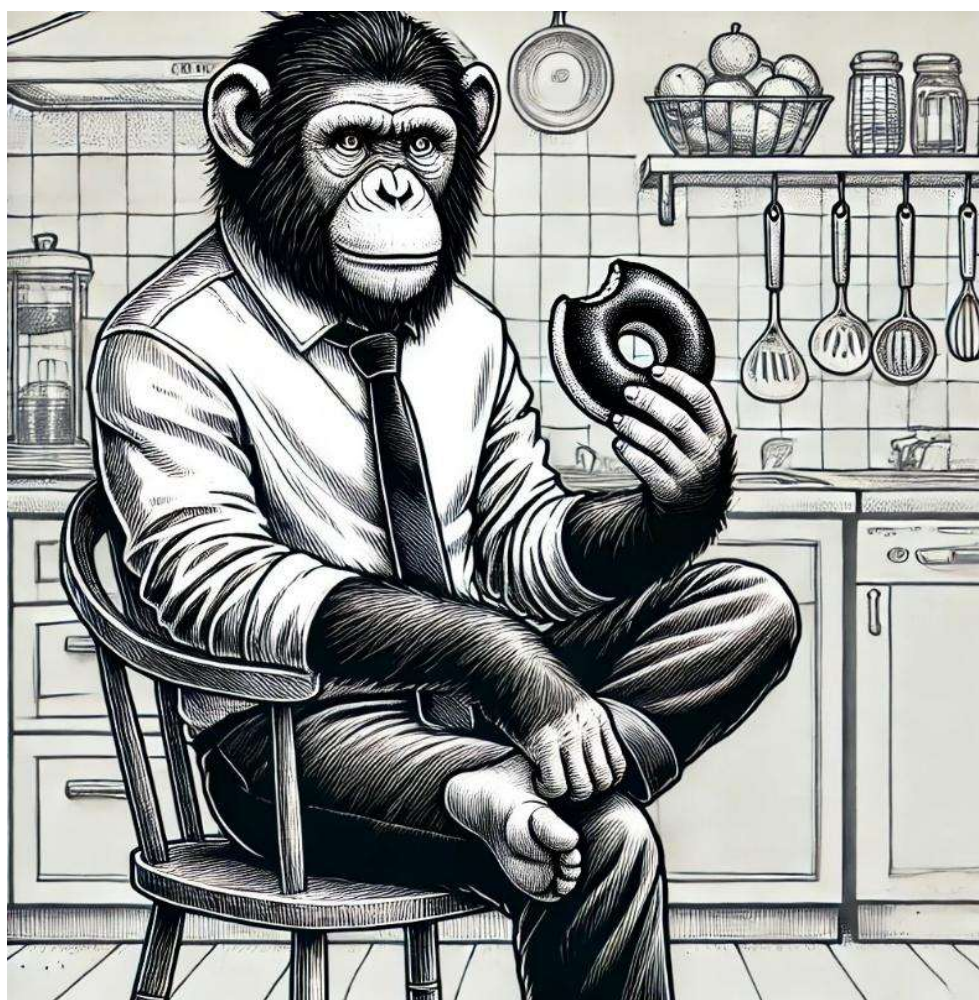
"אז איך זה", התפלא זליג, "שהם עדיין מסריחות?"

"זה בגלל", הסביר לו אנטיוכוס, "שאין לי כוח להוציא גרביים חדשות מהארון, אז אני מחליף בכל פעם עם הגרביים הישנות שנמצאות בסל הכביסה..."

וכך, לאחר דין ודברים קצר במיוחד, נטל זליג את חבילת הסופגניות, חימם אותם בתנור, בזק עליהם אבקת סוכר ותחב כפית גדושה של ריבה אדומה בתוך הסופגנייה החמה. לאחר מכן, הוא ברך בכוונה ונגס נגיסה בתוך הסופגנייה, מתענג על כל ביס, בעוד אנטיכוס מביט בו בעיניים כלות.

לבסוף, נכמרו רחמיו של זליג על אנטיוכוס והוא הושיט לו סופגנייה שלמה מתוך הקופסא, אלא שסופגנייה אחת הפכה לשתיים ושתיים הפכו לשלוש ועד מהרה מצאו את עצמם זליג ואנטיוכוס נחים על הכיסאות במטבח ומתנמנים להם, כששינה כבדה וחלומות פז אופפים אותם.

מרחוק, בסלון, על אדן החלון, נרות החנוכה,
עדיין דלקו להם, מרצדים באור כתום ולוחשים
סוד,

כשזליג ואנטיוכוס נרדמו להם.